

N:o 49.

Af Herr **Anders August Anderson:** Om ändring af 9 §
3 mom. i Bevillningsförordningen.

Oviss om huruvida August Peterson från Blekinge förnyar sin på förra Riksdagen afslagna motion angående ändring i Bevillningsstadgan, tager jag mig friheten fästa Riksdagens synnerliga uppmärksamhet på de olägenheter, som inom vissa kommuner yppas derigenom, att handlande, som drifva en omfattande rörelse med spanmål vid en mängd olika stationer och för sin industri använda ett stort antal arbetare och betjening, de der vid fall af olyckshändelse eller bristande arbetsförmåga falla kommunernas fattigvård till last, för närvarande icke på minsta sätt bidra till kommunernas utlagor, enär de blifva taxerade på den ort der hufvudkontoren äro belägna.

Exempel gifves, att en grosshandlare, som är bosatt och har sitt hufvudkontor i en större stad, derstädes icke drifver annan rörelse än som är förenad med räkenskapen, men deremot vid mångfaldiga kanal- och jernvägsstationer i landsorten eger dyrbara magasinsbyggnader med torkrior samt bostäder för ombud och arbetare och drifver sin egentliga handel genom agenter i dylika orter. Det kan väl i så fall icke vara förenligt med rättvisa och billighet, att sådana personer påföras inkomstbevillning och erlägga kommunalskatt *endast* på den ort der de äro bosatte.

Skulle icke en dylik handlande vara fullt jemförlig med de i 9 § Bevillningsstadgan omförmälda bolag?

Detta synes mig vara ostridigt.

Förra Riksdagens Bevillnings-Utskott har icke heller förmått framställa ett enda giltigt skäl för den motsatta meningen; ty yttrandet, att August Peterssons motion skulle föranleda dertill, att handlande skulle komma att få sig bevillning påförd *å hvarje ort*, der de i större eller mindre mån kunde anses utöfva rörelse, kan väl icke kallas annat än *svepskäl*. Man förutsätter naturligtvis, att personen i fråga skall hafva antagit stadig kommissionär på platsen samt etablerat formligt kontor för sin handelsrörelse och för densammas behof uppfört eller hyrt fasta byggnader, innan någon bevillningstaxering för sjelfva rörelsen kan ifrågasättas.

Att detta skulle menligt inverka på den enkelhet i tillämpningen eller den säkerhet som Bevillningsstadgans nuvarande bestämmelse synes förläna, på sätt Bevillnings-Utskottet i sitt betänkande antyder, mäktar jag icke inse; ty lika lätt staten har att få sin bevilning för de taxerade byggnaderna, lika lätt skulle det sannolikt vara att utfå den bevilning, som belöper sig för kapital eller arbete eller den rörelse, som på hvarje olika plats utvecklades, och som af taxeringsnämnden i orten lättast uppskattades.

I anledning häraf och då frågan förlidet år, vid den gemensamma voteringen bifölls af Andra Kammaren med femtio röstes öfvervigt, och derjemte understöddes af nitton röster i Första Kammaren; så och ehuru förslaget föll på 27 röster af det hela, tager jag mig friheten vördsamt yrka:

att Riksdagen ville besluta, det *3:dje* mom. i 9 § af nu gällande Bevillningsstadga måtte erhålla följande lydelse:

»Fabriksegare, handlande samt annan yrkes- och näringsidkare, der fabriken är belägen, eller handeln, yrket eller näringen idkas; dock skola handlande i de städer, hvilka innefatta flere församlingar, för den handelsrörelse, de derstädes idka, taxeras inom den församling, der de äro mantalsskrifne».

Om remiss till Bevillnings-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1877.

A. A. Anderson,

från Östergötlands län.
